

Albert Güell i Juanola

Que dius que què?

Il·lustracions de Mercè López

1

Pro-vi-si-o-nal-ment

Us explicaré una cosa d'en Tarzan. En Tarzan és molt fort, molt ràpid i molt intel·ligent. En Tarzan és el meu gos. Bé, ben bé meu del tot no ho és. És de tots, del pare i de la mare, de la meva germana Sara i, és clar, també d'en Pau, el meu altre germà, que, al capdavant, és qui el va recollir un vespre de principis de la primavera passada quan la mare el va fer baixar les escombraries. No vam començar amb molt bon peu perquè per baixar les escombraries es triguen uns deu minuts: dos per baixar els sis pisos fins al carrer, dos per arribar als contenidors d'orgànic i brossa general, dos més per arribar al d'envasos, vidres i cartrons, quatre per tornar i

dos o tres més per pujar a casa, depenent del pis on està l'ascensor. És clar que ara us podeu preguntar quina relació té l'itinerari de baixar les escombraries amb l'arribada d'en Tarzan: doncs bàsicament era el que recitava la mare quan va començar a amoïnar-se per en Pau; feia més de tres quarts d'hora que el meu germà gran havia sortit a baixar les escombraries i encara no havia tornat! La mare, en adonar-se'n, va demanar a la Sara (per això és la més gran) que li posés un *whatsapp* per saber on s'havia ficat. Es va posar com una fera quan va sentir el bronzit del mòbil d'en Pau dins de casa: «Mare de Déu! Aquest bordegàs és un cas com un cabàs! S'ha deixat el mòbil!» –va rugir fastiguejada. És clar que, per acabar d'amanir-ho, la Sara no se'n va estar de recordar-li que, al cap i a la fi, ella era qui sempre remugava sobre l'omnipresència d'aquestes «andròmines» i que per culpa d'això «al final no sabreu ni cordar-vos les sabates sense mirar abans una pantalla».

Bé, perdoneu-me, no és de la Sara o d'en Pau, dels mòbils o de les manies de la mare, que no està assabentada que el velcro es va inventar per poder mirar la pantalla, teclejar amb una mà i cordar-se les sabates alhora, del que us anava a parlar, sinó d'una cosa d'en Tarzan i, de passada, de la seva accidentada arribada a casa. Tornem al vespre que va arribar.

La mare ja estava molt preocupada per la dansa i va anar cap al menjador per treure el cap per la finestra. Va badar-hi uns segons. Anava tan atabalada que no va veure que també hi havia el pare a la sala, és clar que ell tampoc no se'n va adonar que hi entréssim. Era assegut a la taula, capbussat en un colossal escampall de papers que gairebé el colgaven; quan el pare fa aquesta classe d'escampalls i diu que «passa els impostos» de la botiga, podeu estar-ne segurs, el món al seu voltant s'esfuma i ell es converteix en una mena d'ésser mutant al qual no se li pot parlar sense arriscar la vida; en general els dies d'escampall són un mal moment per a qualsevol cosa i, en particular, un mal moment per demanar-li res. Ara, sabeu què?, a vegades m'esmunyo al menjador i, ajagut al sofà i tapat amb els coixins, l'espio; és prou divertit veure'l tot concentrat, brandant els papers al sostre, i parlar sol dient coses com ara: «Ves! I ara! Què més volen? Què n'han de fer? Quina colla! Bestieses!». La finestra oberta va fer-li notar que la mare era allà.

—Quin vespre més humit! Anna, tanca si us plau! —va demanar a la mare sense aixecar la vista dels papers.

Jo era al costat de la finestra i, de sobte, me'n vaig adonar del que la mare intentava dir al pare. Em vaig embolicar amb la cortina.

–Sí, sí que en fa d’humitat... cau un xim-xim i tot. –Va abraçar-se en una esgarrifança de fred. Es va girar.

Llavors va entrar la Sara amb el mòbil a la mà.

–L’has vist per la finestra? –va dir-li a la mare.

–A qui hauria d’haver vist? –va dir el pare, que llavors ja havia aixecat la vista dels papers. Ens mirava com si hagués arribat de la lluna.

–És en Pau... –va començar a dir la mare.

–Què li passa?

–Espero que res... ha sortit a llençar les escombraries, però ja fa molta estona i encara no ha tornat.

El pare va fer un posat resignat. En aquell moment semblava saber-li greu haver de separar-se dels seus papers d’impostos. Finalment, va aixecar-se i va dir:

–No us hi amoïneu... que no és pas un bebè... –va declarar amb poc convenciment–. Vaig a fer un tomb a veure si el veig. Es deu haver trobat amb algun amic. Que no l’heu trucat?

–S’ha deixat el mòbil –vam dir tots tres alhora.

–És un cas com un cabàs, aquest noi!

Va posar-se la jaqueta i va sortir cap al carrer.

Una estona després, veient que ni l’un ni l’altre tornaven, la mare va telefonar al pare. No us vull explicar com es va arribar a empipar quan, en lloc de sentir-lo contestar, tots els presents vam sentir, de

sota la pila de papers de la taula, com sonava el mòbil del pare. De poc que d'una braçada no ho llença tot per la finestra, amb mòbil i tot. Llavors, afortunadament per als papers i el mòbil, va sonar el timbre de la porta i va córrer a obrir. Jo em vaig quedar al menjador, altre cop cargolat dins la cortina. La Sara tampoc no es va moure d'allà on era, asseguda al sofà, amb la vista clavada a la pantalla, explicant a tothom el misteriós cas de la desaparició d'en Pau.

Vaig sentir el grinyol de la porta de casa i immediatament un parell de lladrucs.

La Sara va alçar-se del sofà i jo em vaig desentortolligar ràpidament de la cortina per anar disparat cap al rebedor. Quan vaig arribar-hi, la mare tenia les mans al cap, el pare encara era al replà, tancant la porta de l'ascensor i en Pau era ben bé al llindar de la porta de casa amb un gosset a coll que es bellugava com un llangardaix, li llepava la cara i l'acaronava amb les potes. Em vaig quedar clavat fins que la Sara va xocar amb mi, perquè també havia vingut corrents però sense aixecar la vista de la pantalla.

—Que bufó! —vaig dir des de darrere la mare.

—D'on has tret aquesta bèstia pudent i mullada? Ja la pots tornar ara mateix! Però si tu també estàs xop! —va dir esgarrifada.

—Però mare... si és un cadellet preciós! I l'he rescatat jo! —va objectar en Pau.

–Rescatat d'on? Del contenidor o d'una bassa?
–va protestar cínicament la mare.

–Doncs, sí! Pobret! D'un contenidor que semblava una bassa. Que no veus que plovisqueja?

–Com si neva i venteja! Ja pots fer mitja volta!

–Però si és un quisso molt bo... molt bo... molt bo... molt bo... t'ho juro... t'ho juro... t'ho juro...!
Mira que bufó! –va insistir amb una rapidíssima cantarella entossudida.

Llavors el pare va entrar. També duia el cap xop i la cara, que regalimava aigua, expressava un bon conflicte. Quan fa aquesta cara és perquè passen coses que en el fons vol que passin però que no haurien de passar.

–Ja ho veus, els he «pescat» a tots dos... –va dir amb un somriure expectant i eixugant-se les galtes amb un mocador de paper.

La mare anava a dir alguna cosa que mai no sabrem, ja que, just quan anava a obrir la boca i allargava el braç tot assenyalant la porta, en Tarzan va saltar dels braços d'en Pau i, fent servir el braç de la mare com a trampolí, va saltar per damunt seu, se'm va tirar a sobre i em va fer rodolar per terra, llepant-me les orelles i bordant d'alegria.

–Ho veus, mare? Si fins i tot en Quimet li agrada!, i mira que perquè aquesta baldufa agradi a algú, s'ha de tenir molt bon cor... vaja, que té mèrit la pobra bèstia! –va dir en Pau amb prou

mala bava perquè sempre diu que tot el que a mi m'agrada o les persones a qui jo agrado, invariablement, a la mare ja li està bé. Com que sé que va fer-ho per en Tarzan, a qui, per cert, encara no havíem posat aquest nom, el perdono perquè tots vam guanyar-hi (però que en *préssec* em digui *baldufa* no l'hi perdono; jo no m'hi assemblo pas a una baldufa!).

Vam passar el vespre com vam poder. La mare primer va obligar-nos a banyar el gos en un gibrell a la terrassa, sota el tendal perquè encara plovisquejava. Després, ens va fer dutxar «ben a fons». Finalment, ja eixuts, amb el pijama posat i formats com un escamot a la sala d'estar, amb to d'arenga va dir-nos:

–Em jureu que, mentre sigui a casa, per poc temps que s'hi estigui, poc temps, poc temps –va repetir com si no hi sentíssim bé–, el tindreu net i polit, s'estarà sempre a la terrassa, tindreu cura de passejar-lo cada dia i, per descomptat, netejareu les caques que faci al carrer i no el deixareu acostar als portals per fer pipí?

–Ho jurem! –vam dir com si fóssim soldats.

–Doncs, i us aviso ara: si trobo un sol pèl de gos al sofà, a les habitacions, o a qualsevol altre lloc del pis, a vosaltres sí que us caurà el pèl. Entesos...? Entesos, Quimet? –vaig sentir com el discurs acabava amb el meu nom. Em penso que va fer-ho

per assegurar-se que l'havia escoltat. Vaja, com si pensés que no l'havia sentit. Vaig afanyar-me a contestar amb diligència:

–I tant, mare... Entesos... Entesos, fins i tot ell hi està d'acord. Veus?, diu que sí, que se sent molt joiós d'estar aquí! –vaig dir aixecant-lo a coll i fent-li dir que sí amb el cap, moment en el qual es va girar i em va fer una lenta, càlida, i bavosa llepada a la galta.

–T'hi entens prou bé! Ves si no seràs una mena d'intèrpret caní-català, català-caní... És clar que amb la mar de paraules rares que fas servir ja es veu que tens un do per als idiomes!

–Paraules rares? I ara... no són rares... són paraules precises! A mi m'agraden les paraules! –vaig especificar i protestar alhora.

–El que tu diguis... *joiós!* –va fer un posat com de setciències i va fer veure que em gravava la veu amb el mòbil–. Ja m'explicaràs d'on l'has tret, aquesta!

–D'un llibre de poe...

–Eixuga't les baves! –va interrompre la mare allargant-me un mocador de paper i amb una cara meitat de fàstic, meitat de resignació.

Després d'aquest jurament solemne va accedir «provisionalment» –va vocalitzar aquesta paraula molt exageradament– a tenir-lo a casa mentre li trobàvem una llar definitiva. La Sara va gravar-ho

tot i va enviar-ho als seus amics informant que, «en Quimet, *provisionalment*, ja té amb qui enraonar! Sembla que s'entenen prou bé».

–Com li diem? –va demanar en Pau.

–Res de noms! S'està aquí provisionalment, provisionalment, provisionalment, pro-vi-si-o-nalment! –va tornar a repetir la mare tot sil·labejant com si ens volgués hipnotitzar.

–Tarzan! –va proposar el pare, que també duia el pijama i ja no feia cara de conflicte. I va continuar, dirigint-se a la mare:– Hauries d'haver vist com n'és de jogasser. No et pots ni imaginar com saltava pels contenidors, arbres, basses i bancs del carrer quan en Pau l'empaitava! Ja has vist com ha saltat d'en Pau cap a en Quimet!

–Esteu tots bojos! –va bufar la mare. Això ens va tranquil·litzar molt perquè quan diu això és que s'ha rendit.

A l'hora d'anar a dormir vam decidir instal·lar en Tarzan en una enorme panera de vímet mig desmanegada que fèiem servir per a la roba bruta. La mare va dir que ja en compraria una de nova. També em va donar unes quantes tovalloles velles perquè li fes un jaç, «així no passarà fred a la terrassa», va dir. En Pau, en sentir això, va saltar com una molla:

–Però mare! Deixa'l venir a la nostra habitació... estarà molt millor! A més a més, a en Qui-

met li fa molta il·lusió! –va argumentar. La mare sospirà:

–Feu el que vulgueu. Estic molt cansada i me’n vaig a dormir! –va accedir contra tot pronòstic. Aquest era un fet molt estrany, no pas perquè una petició acompanyada del meu nom o en benefici meu fos quasi sempre acceptada (d’acord, ho reconec, en Pau té raó i la mare em té una mica mimat, però això no fa pas cap mal a ningú!). Aquest cas de veritat que depassava tota mida (jo no estic pas tan mimat), i per tant o estava realment molt cansada o bé es podria pensar que en Tarzan també s’estava guanyant la mare.

Així, aquella nit humida d’inacabable xim-xim, en Tarzan, ben confortablement, va descansar a la panera vella que vam posar davant la llitera on dormim en Pau i jo; ell a baix, jo a dalt. No sé com va dormir en Pau, però jo vaig dormir d’allò més bé i vaig somiar moltíssim. No us puc explicar exactament què vaig somiar perquè, com sabeu, els somnis s’obliden ràpidament, però quan em vaig despertar i vaig veure en Tarzan a la panera, encara ben adormit, vaig sentir com si haguéssim estat jugant hores i hores i ens coneguéssim de molt de temps. Vaig estar uns moments mirant-lo i llavors vaig estar segur que en Tarzan tenia alguna cosa especial. Però què? No en tenia ni idea, però així que vaig posar els peus a terra en Tarzan va obrir

els ulls i em va mirar. No us ho creureu però em va semblar que em somreia i em deia: «Bon dia, Quimet! Has dormit bé? Jo he estat molt bé en aquesta panera!». Us ho dic de debò, va ser com si el sentís.